

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer fjorton

Jeff Pippenger

2025-12-20

Nummer fjorton

Historien om ”Guds underbara verk” representeras också genom den profetiska frågan ”hur länge”. Den historia som framställs i dessa två, och många andra symboler, representerar de etthundrafyrtiofyrtatusens beseglingstid. Under denna period pågår en strid om det sanna budskapet om det sena regnet och de många andra falska budskapen om det sena regnet. Det finns endast ett äkta budskap om det sena regnet. Handlingslinjen i den heliga historien, där Gud utför sina underbara verk, är placerad inom ramen för Joels bok, där ”det nya vinet” avskärs från den ena klassen medan det utgjuts över den andra klassen.

Det finns några kontraster i Joels bok som bör uppmärksammas. Roten till ordet ”liknelse” betyder ”att ställa vid sidan av” och innefattar till sin natur en kontrast mellan två slag. Vi har tidigare berört några av ”kontrasterna” i Joels bok och påpekat att högmodets krona, som bärs av de druckna som härskar i Jerusalem, står i kontrast till dem som bär härlighetens krona. Vi har ännu inte visat hur glädjens symbol är motsatsen till, men samtidigt en motsvarighet till, att stå med skam, men så är det, och det ämnar vi visa. Ämnet alfa och omega finns också i Joels bok, och den principen att det första åskådliggör det sista bekräftas även genom Petrus två predikningar i Apostlagärningarna.

Apostlagärningarna kapitel två utspelar sig på pingstdagen klockan 9 på morgonen (tredje timmen), och kapitel tre vid nionde timmen (klockan 15), tiden för aftonoffret. I Apostlagärningarna 2 förkunnar Petrus budskapet i övre salen i en privat bostad, men hans predikan i kapitel 3 hålls i templet. De binds samman av kallelsen till omvändelse i båda sammankomsterna. Samma budskap, två geografiska platser som representerar symbolen för en fördubbling inom pingstbudskapet, vilket är uppdelat mellan förgården och templet. I Uppenbarelseboken elva blir Johannes tillsagd att mäta templet, men att lämna förgården, ty den har blivit given åt hedningarna.

Och åt mig gavs en röststav, lik en mätstav; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. Men förgården som ligger utanför templet skall du lämna därhän och inte mäta den; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Uppenbarelseboken 11:1, 2.

Så identifierar alltså fördubblingen av de två predikningarna och uppdelningen av de två predikningarnas plats två mottagare för det sena regnet i Joels bok. Den ena mottagargruppen är hedningarna utanför templet och den andra är judarna i templet. I domen över de levande döms Guds hus först, och från 11 september fram till söndagslagen döms templet, och från söndagslagen fram till nådatidens slut döms hedningarna. Den domen äger rum under det sena regnet, vilket

Petrus anger som framställt i Joels bok. Vad förgården (hedningarna) och templet (Guds församling) i den uppdelning som återges i Apostlagärningarna kapitel två och tre representerade, är också åtskillnaden i Joel mellan det tidiga regnet och det sena regnet. Det tidiga regnet anlände den 11 september och utgjuts medan Guds tempel blir dömt. När den processen är avslutad utgjuts det sena regnet över hedningarna i förgården.

Gläd er då, ni Sions barn, och fröjda er i Herren, er Gud; ty han har givit er höstregnet i rätt mått, och han skall låta regnet falla ner för er, höstregnet och vårregnet, i den första månaden.
Joel 2:23.

Det är inte min avsikt här att identifiera den profetiska åtskillnaden mellan glädje och att stå med skam, men versen upplyser Guds folk att ”glädja sig” på grund av budskapet om det senare regnet. Budskapet om det senare regnet frambringar profetisk glädje hos Guds folk. Med detta sagt är ämnet om det förra eller tidiga regnet, följt av det senare regnet, en illustration av den stötesten som åsidosattes och som man förundrades över. Symbolen för hörnstenen, som slutligen blir slutstenen, är det som är underbart i både Guds och hans folks ögon.

Den märkliga stenen representerar profetians Alfa och Omega. Principen om alfa och omega i fråga om profetisk tillämpning identifieras gång på gång av Alfa och Omega i Hans Ord, och Han är Ordet. Av denna anledning har det som har uppenbarats om denna princip blivit uppenbart för oss och våra barn för evigt. År 1863 är Bibelprofetians slutsten, och det är slutstenen för den tredje ängelns period från 1844 till 1863. 1844 var grundstenen, 1863 slutstenen för den profetiska perioden. 1844 till 1863 är en fastställd profetisk period, lika fastställd som 538 till 1798. Det faktum att mänskligheten inte känner till något som Gud har fastställt, gör inte den saken ofastställd!

Vi avslutade den föregående artikeln med följande avsnitt.

”Jag visades att hans förhållande till Guds folk i vissa avseenden liknade Moses förhållande till Israel. Det fanns sådana som knotade mot Mose under ogynnsamma omständigheter, och det har också funnits sådana som knotat mot honom.” Testimonies, band 3, s. 85.

År 1863 framställde James White sig ”i vissa avseenden” såsom ”Mose för Israel”.

Tidsperioden från 1844 till 1863 förebildades av perioden från befrielsen vid Röda havet till det första Kadesh. Det första Kadesh är ett alfa och det andra Kadesh är omega—och därmed framträder två fyrtioårsperioder som leder till Kadesh och båda slutade i uppror.

Profetians Ande sammanställer övergången över Röda havet med den stora besvikelsen år 1844. Bibeln sammanställer övergången över Röda havet med korset, och syster White bekräftar att lärjungarnas besvikelse vid korset var en förebild för den stora besvikelsen år 1844. Det var Herrens vilja att gå direkt in i det utlovade landet, och det geografiska kännetecknet för ingången till det utlovade landet var Jeriko, vilket är den plats där arkeologerna nu, under denna andra vecka i december 2025, just har grävt fram det forntida Jeriko—bara för att till sin förfäran finna att de fallna murar de upptäckte där alla hade fallit utåt, inte inåt såsom de alltid gör under en belägring. Vid en forntida belägring slogs murarna ner och störtades inåt. Så var det inte med Jeriko.

Då höjde folket ett härscri, medan prästerna stötte i basunerna. Och när folket hörde basunklangen och uppgav ett högt härscri, föll muren platt till marken, så att folket drog upp in i staden, var och en rakt framför sig, och de intog staden. Josua 6:20.

Arkeologerna fann också kärll med föda, vilket visar att när murarna föll var det inte fråga om en långvarig belägring. Det besvarade också en fråga bland arkeologerna om varför den bibliska skildringen av Jerikos fall beskriver att de gick ”upp” in i Jeriko över en kulle eller ramp, vilken man nu vet uppstod när murarna föll utåt.

Det första hinder som tillkännagav inträdet i det utlovade landet var Jeriko, en stad av inflytande och rikedom. Jeriko är 1863, och Jeriko är ett ämne i Bibelns profetia, inte endast som en illustration av söndagslagens tidsperiod, utan också i samband med dess fall och uppresning. Jeriko hade också sin egen särskilda profetiska förbannelse uttalad över sig. Josua uttalade en förbannelse över den man som återuppbyggde Jeriko och angav därigenom att den man som återuppbyggde Jeriko skulle förlora sina yngsta och äldsta söner under återuppbyggandet av den förbannade staden. Den ene sonen skulle gå förlorad när grunden lades, och den andre när porten restes. Den profetian uppfylldes, och redogörelsen för dess uppfyllelse är nedtecknad i Bibeln, vilket gör Jeriko till en fastslagen biblisk symbol.

I dess historiska undergång, och i dess profetiska förbannelse, följd av den historiska uppfyllelsen av den profetian, finner vi tre vittnen som talar om Jeriko år 1863. Alla dessa tre vittnesbörd skall tillämpas på 1863. Dessa tre vittnen står tillsammans, alldeles som tre gestalter av Mose profetiskt står vid slutet av sina respektive fyrtioårsperioder. En av dessa fyrtioårsperioder är tydligt knuten till milleriternas historia, vilket fastslår att alla tre framställningar av Mose vid slutet av varje fyrtioårsperiod sammanfaller med historien år 1863—den tredje ängelns historia.

Två av de tre vittnesbörderna om Moses fyrtio år slutar vid Kadesh; den tredje avslutningen av de fyrtio åren var Jordanfloden, och avslutningen av den andra var Röda havet. Avslutningen av de första fyrtio åren var Moses flykt från Egypten. Alla tre beskriver en flykt ut ur Egypten som en uppfyllelse av Abrahams profetia om fyra hundra trettio års trälldom i Egypten.

Moses tre fyrtioårsperioder, vilkas avslutningar (slutsten) representerar en förebild till befrielsen från Egypten, var en uppfyllelse av Abrahams profetia om fångenskap i och befrielse ur den egyptiska trälldomen. Såsom den profeterade befriaren som utgjorde uppfyllelsen av Abrahams förbundslöfte började Mose själv med att räddas upp ur vattnet, såsom hans namn betyder. Därefter förde Mose Guds folk genom Röda havets vatten och sedan till befrielsens strand, representerad av Jordanfloden. Alfa i Moses liv var räddningen ur Nilens vatten, och omega var den frälsning som representerades av Jordanflodens vatten. Alfa i Moses liv, åskådliggjord genom den erfarenhet som definierades av hans namn och hans föräldrar, innebar att dessa, såsom gudfruktiga föräldrar, visste att barnet hade dömts till döden, liksom han fyrtio år senare skulle bli efter att ha dödat egyptierna. Som gudfruktiga föräldrar, som visste att deras son behövde räddas undan dödsdomen, beredde de åt honom en ark, som gick från den hebreiska världen över till den egyptiska världen, liksom Mose vid slutet av fyrtio år lämnade den egyptiska världen för den hebreiska världen.

Mose upprepade berättelsen om Noa i sin frälsning ur vattnet. Det allra första omnämmandet av Mose som "befriaren" i Abrahams förbundsprofetia om de fyrahundratrettio åren var en upprepning av den historia där Gud ingick förbund med mänskligheten och förde därmed samman Abrahams förbundsprofetia om ett utvalt folk med förbundsloftet till hela mänskligheten. Detta utpekar ett dop i överlämnandet av barnet Mose till faraos dotter, ty döden bekräftades genom föräldrarnas handling, begravningen framställs av arken på vattnet, och uppståndelsen är faraos dotter.

Moses liv börjar med att Noas arks dop förebildas. Detta innebär således att talet "8" redan från början är förbundet med Moses, ty roten till hans förbundsrelation hade sin begynnelse i talet "8" genom Noas förbund, och hans uppgift var att instifta omskärelsens rit på den "åttonde" dagen. Han sattes därefter på prov och misslyckades just i fråga om denna rit. Moses liv börjar med ett dop, och fyrtio år senare inträffar en död (av en egyptier) som markerar den punkt där den egyptiske Moses dör och blir uteslutande en Abrahams son. Början och slutet av Moses första fyrtio år representeras av ett dop. Det första utmärkte en övergång från hebré till egyptier och det sista från egyptier till hebré. Fyrtio år därefter för Moses Guds folk genom Röda havets dop, på väg mot dopet vid Jordan, vilket han aldrig nådde.

Guds folk gick under Josuas ledning in i det utlovade landet utan Mose, ty han dog strax innan Jordanflodens dopplats nåddes. Mose sade, och Petrus upprepade, att Herren, din Gud, skulle låta en profet lik Mose uppstå. Den profet som förebildades genom Mose var Kristus, och Han började sitt verk exakt där Mose slutade. Han började sitt verk vid sitt dop, och det dopet ägde rum på exakt den plats där Josua döpte det forntida Israel när de gick över Jordan in i det utlovade landet. Evangelierna upplyser oss om att Johannes döpte i Bethabara, vilket är övergångsplatsen och betyder färjeövergång.

Röda havet är symbolen för Egyptens uppror och bekräftar därmed Moses profetiska vittnesbörd i denna linje såsom sanning. Från Nilen till Röda havet (som ibland kallas en flod) och vidare till Jordan. Mose, vars namn betyder "räddad ur vattnet", börjar och avslutar sitt vittnesbörd vid befrielsens vatten, och vart och ett av dessa vatten uppenbarar två slag av tillbedjare.

Mose första fyrtio år representerar den första ängeln budskap, och de andra fyrtio åren den andra ängeln, den tredje den tredje. De tre änglarna har sina egna särskilda profetiska kännetecken, såtillvida att alla tre budskapen är representerade i det första budskapet. Vi har i årtal offentligt påvisat detta fenomen i samband med de tre första kapitlen i Daniels bok.

Daniel fruktade Gud i kapitel ett och vägrade att äta den babyloniska kosten, och Gud förhärligade honom i det andra kost- och synprovet som följde, vilket ledde till domen och det tredje prov som utfördes av Nebukadnessar själv. Daniel kapitel ett är den första ängeln i Uppenbarelseboken fjorton, som förkunnar: "Frukta Gud", "ge honom ära", såsom Daniel gjorde i det andra kost- och synprovet, ty "stunden för hans dom" över Nebukadnessar har kommit.

De första fyrtio åren av Moses liv började därför att hans föräldrar fruktade Gud. När faraos dotter såg arken i vattnet, hade Mose bestått det andra provet, vilket är ett visuellt prov. Då fann faraos dotter att han inte skulle dö. Dom kom också vid slutet av de första fyrtio åren, när han dödade

egyptiern och måste fly från Egypten.

Under de andra fyrtio åren förebildades den andre ängeln i Uppenbarelseboken fjorton, som förkunnar Babylons fall, av Egyptens fall. I det fallet, vid slutet av de fyrtio åren, skedde en väldig uppenbarelse av Guds makt, liksom det skedde vid slutet av den andre ängels budskap under midnattsropet år 1844.

De tredje fyrtio åren börjar med att dödsdomen uttalas över så gott som hela församlingen, och de slutar med dödsdomen över den församlingens ledare.

Syster White framhåller att vårt arbete är att förena de tre änglarnas budskap.

”Herren står i begrepp att straffa världen för dess missgärning. Han står i begrepp att straffa de religiösa samfundet för deras förkastande av det ljus och den sanning som har givits dem. Det stora budskapet, som förenar den förste, den andre och den tredje ängels budskap, skall förkunnas för världen. Detta skall vara tyngdpunkten i vårt arbete.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 950.

Moses första fyrtio år representerar den första ängeln i Uppenbarelseboken fjorton, och hans andra period om fyrtio år är den andra ängeln, och den tredje fyrtioårsperioden är den tredje ängeln. Vårt ”stora budskap” är att förena ”den första, den andra och den tredje ängels budskap”, vilket placerar alla tre av Moses symboler i 1863, och därför tre Mosegestalter vid söndagslagen.

1844 till 1863 innefattar två vittnen om de båda fyrtioårsperioder som ledde till Kadesh. Inspirationen identifierar att en tredje inte kan existera utan en första och en andra; de första fyrtio åren av Moses liv måste därför också representera 1844 till 1863. Mose dödar egyptiern år 1863, liksom Mose slår på Klippan med sin auktoritets stav, och även när Mose ber att få se Guds härlighet i historien om guldkalvsupproret. Det finns tre Mose vid 1863 och söndagslagen, och de är alla fyrtio år gamla.

Moses tre perioder innehåller var och en en befrielse genom vatten; Mose i korgen motsvarar Mose genom Röda havet, vilket motsvarar Mose två gånger vid Jordanfloden: Nilen, Röda havet och två gånger vid Jordan. Befrielsens vatten framställs i var och en av de tre perioderna, ty de överensstämmer alla med den tid då befrielsens vatten utgjuts under senregnsperioden.

Vid slutet av den tredje fyrtioårsperioden slog Mose på Klippan med sin stav. Vid slutet av de andra fyrtio åren delade hans stav Röda havet. Vid slutet av de första fyrtio åren förkastade han den egyptiska myndighetens stav och valde att lida med sitt folk.

Vid slutet av den första perioden dog en egyptier, och vid slutet av den andra perioden dog Egyptens militär, förstfödda och ledarskap. Vid slutet av den tredje perioden hade Israels nation, Aron och Mose alla dött. Dessa är tre parallella historier som ”rad på rad” var och en representerar 1844 till 1863—den tredje ängels historia, vilken i sin tur representerar 11 september till söndagslagen, och den pingstid då befrielsens vatten utgjuts.

Mose är närvarande vid båda upproren i Kadesh, och upproren i Kadesh utgör båda slutstenen i sina respektive perioder. De representerar båda 1863, som också är slutstenen för den tredje

ängelns period, vilken börjar med alfan år 1844 och sträcker sig fram till slutstenen år 1863. När man betraktar det underbara ljuset från stenen, som börjar som grundstenen och slutar som slutstenen, inser man att slutstenen alltid är profetiskt större. De få dropparna i början av pingstsåsongen, vilka leder fram till det fulla utgjutandet vid slutstenen på pingstdagen, illustrerar denna sanning.

Den 11 september började bestänkelsen, och den avslutas med det fullständiga utgjutandet vid söndagslagen. Denna sanning identifierar Moses synd vid det andra och omega-Kadesj som en större synd än upproret vid det första, alfa-Kadesj-upproret. Alfa-upproret medförde döden för en hel nation, och omega-upproret medförde en enda mans död (Moses), men denne ene mans synd var större än hela nationens kollektiva synd. Den människa som syndar skall dö, och på den nivå finns ingen åtskillnad mellan Moses synder och någon annan israelits, men profetiskt sett var det större att Mose slog Kristus en andra gång, ty det var slutstenen på den fyrtioåriga perioden.

Mose uppror vid det andra omega-Kadesh var en större synd än Israels barns uppror, när de förkastade Josuas och Kalebs budskap. Mose står profetiskt vid 1863, där han dör i öknen för sitt upprors skull. Mose står också vid 1863, där det tidigare förbundsfolket dör i öknen för sitt upprors skull, men Mose deltog inte i det upproriska handlandet. 1863 sammanfaller med söndagslagen, liksom Arons uppror med guldkalven. I denna historia, som sammanfaller med Kadesh, 1863 och söndagslagen, ber Mose att få se Guds härlighet.

Kadesh representerar 1863, och Mose befinner sig vid båda Kadesh, så utifrån två bibliska vittnen, som båda är slutstenar, fastslår vi att den tredje fyrtioårsperioden, som inte slutar vid Kadesh, också representerar 1863. Där korsfäster "Mose, den ohelgade" Kristus på nytt, när han förkastar Klippan. År 1863, och vid lagens givande på Sinai, söker "Mose, den helgade" Guds karaktär. År 1863 representerar Mose såväl en vis som en fåvitsk jungfru.

"Fariseen och publiken representerar två stora klasser i vilka de som kommer för att tillbe Gud är indelade. Deras två första representanter återfinns i de två första barn som föddes in i världen." Kristi liknelser, s. 152.

Vid Kadesh och 1863 representerar Mose "två stora klasser i vilka de" "som tillber Gud är indelade". Mose är ett exempel på de etthundrafyrtiofyra tusen, liksom Petrus.

"För var och en av de grupper som representeras av farisén och publiken finns en lärdom i aposteln Petrus historia. Under sin första tid som lärjunge ansåg Petrus sig vara stark. Liksom farisén var han i sin egen uppskattning 'icke såsom andra människor äro'. När Kristus, aftonen före sitt förräderi, förvarnade sina lärjungar: 'I skolen denna natt alla komma på fall för min skull', förklarade Petrus självsäkert: 'Om än alla andra komma på fall, så skall dock icke jag det.' Mark 14:27, 29. Petrus kände inte sin egen fara. Självtillit vilseledde honom. Han trodde sig kunna stå emot frestelsen; men inom några få timmar kom prövningen, och med förbannelser och eder förnekade han sin Herre." Christ's Object Lessons, 152.

Vid söndagslagen, som är 1863, representerar Petrus två klasser: dem som tar emot vilddjurets märke och dem som tar emot Guds insegel. När Jesus ändrade Simons namn till Petrus symboliserade det de etthundrafyrtiofyra tusen. Den förståelsen symboliseras också genom att

multipliera värdet av namnet Petrus utifrån bokstävernas plats i det engelska alfabetet. Om vi använder samma metod på 1863, får vi 144.

Två av Mose tre symboler som sammanfaller med 1863 fastslår att också den tredje perioden måste sammanfalla. De två linjerna vid Kadesh identifierar berättelsen om de kloka och de oförståndiga jungfrurna, och den tredje perioden identifierar ett försök att använda mänsklig ansträngning för att utföra ett gudomligt verk. Att förtrösta på mänsklig makt, såsom Mose gjorde med egyptiern, representerar förtröstan på mänsklig auktoritet framför förordnad auktoritet.

Syster White säger att hennes makes ”förhållande till Guds folk i vissa avseenden liknade Moses till Israel”. År 1863 representerades Mose av James White. År 1863 dödar James White en egyptier, slår Kristus en andra gång och ber för de upprorsmakare som förkastade budskapet om ”vila” som framlades av Josua och Kaleb. Mose är både en fåvitsk jungfru när han slog på Klippan en andra gång och en klok jungfru när han gick i förbön för Israels upprorsmakare.

Vi skall avsluta denna artikel med avsnittet i Fjärde Moseboken fjorton där Mose befinner sig vid 1863, när han får en uppenbarelse av Guds härlighet i den parallella historia som representeras av upproret kring guldkalven.

I avsnittet frågar Herren: ”hur länge” han skulle behöva handskas med Israels upprorsmakare, vilket är samma fråga som Jesaja ställde till Herren i kapitel sex. Lägg märke till att Fjärde Moseboken förlägger denna historia till den period då jorden upplyses av Guds härlighet, såsom änglarna också angav i vers tre i Jesaja 6. 9/11 var grundstenen för historien från 1844 till 1863 och söndagslagen är slutstenen. Situationen i Fjärde Moseboken är ingenting mindre än en illustration av sängen eller liknelsen om vingården, då det forntida Israel blir förbigånget medan Herren ingick förbund med Josua.

Och hela menigheten höjde sin röst och ropade, och folket grät den natten. Och alla Israels barn knotade mot Mose och mot Aron; och hela menigheten sade till dem: O att vi hade dött i Egyptens land! Eller o att vi hade dött i denna öken! Och varför har Herren fört oss till detta land, för att vi skall falla för svärd, så att våra hustrur och våra barn blir till rov? Vore det inte bättre för oss att vända tillbaka till Egypten? Och de sade till varandra: Låt oss välja en ledare och vända tillbaka till Egypten.

Då föll Mose och Aron ned på sina ansikten inför hela Israels barns församlade menighet. Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, som hörde till dem som hade utforskat landet, rev sönder sina kläder. Och de talade till hela Israels barns menighet och sade:

Landet som vi drog igenom för att bespeja är ett utomordentligt gott land. Om Herren har behag till oss, skall han föra oss in i detta land och ge det åt oss, ett land som flyter av mjölk och honung. Gör endast inte uppror mot Herren och frukta inte folket i landet, ty de är vårt bröd; deras skydd har vikit ifrån dem, och Herren är med oss. Frukta dem inte.

Men hela menigheten sade att man skulle stena dem med stenar. Då visade sig Herrens härlighet i uppenbarelsetältet inför alla Israels barn. Och Herren sade till Mose: Hur länge skall detta folk förakta mig? Och hur länge skall det dröja innan de tror mig, trots alla de tecken som

jag har gjort bland dem?

Jag skall slå dem med pest och förskjuta dem från arvet, och av dig skall jag göra ett folk större och mäktigare än de.

Och Mose sade till Herren: Då skall egyptierna få höra det, ty du har med din makt fört detta folk upp från dem. Och de skall berätta det för invånarna i detta land, ty de har hört att du, Herre, är mitt ibland detta folk, att du, Herre, låter dig ses ansikte mot ansikte, att din molnsky står över dem och att du går framför dem, om dagen i en molnstod och om natten i en eldstod. Om du nu dödar hela detta folk såsom en enda man, då skall de folk som har hört ryktet om dig tala och säga: Därför att Herren inte förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat dem, därför har han dödat dem i öknen.

Och nu ber jag dig: låt min Herres makt vara stor, såsom du har talat och sagt: Herren är långmodig och rik på barmhärtighet, han förlåter missgärning och överträdelse, men lämnar ingalunda den skyldige ostraffad, utan låter fädernas missgärning drabba barnen intill tredje och fjärde ledet. Förlåt därför, ber jag dig, detta folks missgärning efter din stora barmhärtighet, liksom du har förlåtit detta folk från Egypten ända till nu.

Och Herren sade: Jag har förlåtit enligt ditt ord. Men så sant jag lever skall hela jorden bli uppfylld av Herrens härlighet.

Ty alla dessa män, som har sett min härlighet och mina tecken, vilka jag gjorde i Egypten och i öknen, och som nu har frestat mig dessa tio gånger och inte har lyssnat till min röst, skall sannerligen inte få se det land som jag med ed lovade deras fäder; ingen av dem som förtörnat mig skall få se det. Men min tjänare Kaleb, därför att en annan ande var i honom och han helt har följt mig, honom skall jag föra in i det land dit han gick; och hans säd skall besitta det. (Amalekiterna och kananéerna bodde nu i dalen.) Vänd om i morgon och bryt upp till öknen på vägen mot Röda havet.

Och Herren talade till Mose och till Aron och sade: Hur länge skall jag stå ut med denna onda menighet, som knotar mot mig? Jag har hört Israels barns knotande, det som de knotar mot mig. Säg till dem: Så sant jag lever, säger Herren, såsom ni har talat i mina öron, så skall jag göra med er: Era döda kroppar skall falla i denna öken; och alla ni som blev mönstrade, efter hela ert antal, från tjugo års ålder och däröver, ni som har knotat mot mig, ni skall sannerligen inte komma in i det land, om vilket jag med ed har lovat att låta er bo där, utom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son. Men era små barn, om vilka ni sade att de skulle bli ett byte, dem skall jag föra in, och de skall lära känna det land som ni har föraktat. Men vad er angår, era döda kroppar, de skall falla i denna öken. Och era barn skall vandra omkring i öknen i fyrtio år och bära följderna av er otukt, till dess att era döda kroppar har förtärts i öknen. Efter antalet av de dagar under vilka ni bespejade landet, fyrtio dagar, en dag för varje år, skall ni bära era missgärningar i fyrtio år, och ni skall få erfara mitt brutna löfte.

Jag, Herren, har sagt det: jag skall förvisso göra så med hela denna onda menighet, som har samlat sig mot mig; i denna öken skall de förgås, och där skall de dö. Och de män som Mose hade sänt för att bespeja landet, och som vände tillbaka och fick hela menigheten att knorra mot honom genom att sprida ett ont rykte om landet, ja, de män som hade spritt det onda ryktet

om landet, dog genom hemsökelsen inför Herren.

Men Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, som hörde till de män som hade gått för att bespeja landet, levde fortfarande. 4 Moseboken 14:1–38.

Vi kommer att fortsätta dessa tankegångar i nästa artikel.